

Arrest

nr. 64 489 van 7 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 13 april 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN NOTEN en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 januari 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 13 april 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals Ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 Juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

1.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 13 april 2011 betekend werd onder de vorm van een bijlage 13, vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel, “van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van de nationale identiteitskaart; Terwijl bij de aanvraag bijlages zijn opgenomen waarvan de eerste de identiteitskaart van verzoekende partij betreft (stuk 3); En terwijl overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beslissing van de DVZ waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, de feitelijke gegevens dient te vermelden die de weigeringsgrond schragen; Dat het vanzelfsprekend is dat de opgegeven motieven juist moeten zijn en dat, wanneer er een ernstige reden is om te twijfelen aan de feitelijke correctheid van de motivering, de beslissing moet worden vernietigd (R.v.St. Gendarme, nr. 54.043, 28 juni 1995 en R.v.St. PVBA, nr. 72.029, 25 februari 1998, zoals geciteerd door I. Opdebeek en A. Coolsaet, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die keure, 1999, p. 1 52);

Dat artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling, op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt en op voorwaarde dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; Dat in casu door de DVZ niet werd betwist dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, maar dat zij van oordeel was dat de aanvraag onontvankelijk was gelet op het zagezegd ontbreken van een identiteitsbewijs; Dat het begrip 'Identiteitsdocument' in zijn gangbare betekenis, ruim is en dat volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 ook een nationale identiteitskaart aanvaard moet worden en het zelfs

niet vereist is dat het identiteitsdocument nog geldig is; Dat de stelling dat de aanvraag niet vergezeld ging van [...] een kopie van een nationale identiteitskaart, niet strookt met de realiteit zoals duidelijk blijkt uit de aanvraag, de inventaris van bijlagen en de bijlagen zelf aangezien bijlage 1 van de aanvraag immers uitdrukkelijk betreft:

1. identiteitskaart op naam van dhr. E.Y.H.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing dus enkel en alleen steunt op een feitelijk onjuist element; Dat de DVZ, door de bijlagen bij de aanvraag niet nader te bekijken, niet gehandeld heeft zoals het een zorgvuldige overheid betaamt;

Dat verzoeker ten tijde van zijn aanvraag niet in de mogelijkheid om andere identiteitspapieren voor te leggen dan de nationale identiteitskaart en zijn geboorteakte nu hij niet de middelen had om een terugreis naar Marokko te bekostigen en bovendien geen band meer heeft met het land;

Dat verzoeker ondertussen wel andere documenten kunnen verkrijgen, waarover hij voordien niet beschikte (paspoort), die ter vervollediging van het dossier bij bijgaand verzoekschrift worden gevoegd.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“ (...) De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen feitelijke grondslag missen.

Immers, bij nazicht van het administratief dossier dient het volgende te worden vastgesteld: Verzoeker heeft op 7.12.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend,

Bij deze aanvraag om machtiging tot verblijf werden door verzoeker geen stukken toegevoegd,

In het begeleidend schrijven bij deze aanvraag wordt geen inventaris opgenomen waarin vermeende stukken worden vermeld. In de aanvraag wordt zelfs nergens verwezen naar een identiteitsdocument of andere concrete stukken,

Ook op het 'typeformulier Regularisatieaanvraag' worden geen stukken vermeld die verzoeker zou hebben toegevoegd aan zijn aanvraag. Op de 'lijst van de als bijlage toegevoegde documenten' vervat in het voormelde typeformulier wordt door verzoeker niets ingevuld,

Uit navraag bij de gemeente Antwerpen blijkt dat ook daar geen bijlagen, noch een identiteitsdocument werd geregistreerd.

De gemachtigde heeft derhalve terecht geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat zijn aanvraag vergezeld ging van een nationale identiteitskaart.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een identiteitskaart dat hij heden toevoegt aan zijn aanvraag.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. by. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De aanvraag van verzoeker ging - zoals blijkt uit het administratief dossier - niet vergezeld van een identiteitskaart, evenmin verwijst verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf naar een identiteitsdocument dat hij meende toe te voegen aan zijn regularisatieaanvraag.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft dan ook terecht en geenszins op onzorgvuldige wijze een beslissing genomen op basis van de voorliggende feitelijke gegevens.

Het komt aan verzoeker toe om ervoor te zorgen dat zijn dossier volledig is.

Indien verzoeker de bedoeling zou hebben gehad om een identiteitsdocument toe te voegen aan zijn aanvraag, dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf onzorgvuldig is geweest door geen stukkenbundel toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het is niet de taak van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om mogelijks vergeten stukken op te vragen.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat

verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De in casu bestreden beslissing werd regelmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin de schending opgeworpen wordt van de materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

2.5. De vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat “de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006,” vinden steun in het administratief dossier. Hierin bevinden zich enkel de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging en een “Typeformulier Regularisatieaanvraag”, opgesteld op 30 november 2009. Geen van voormelde documenten is vergezeld van stukken, noch van een inventaris waarin de stukken worden meegedeeld. Blijkens het administratief dossier verwonderde de verwerende partij zich over deze gang van zaken aangezien ze op 5 januari 2011 contact opnam met de stad Antwerpen, cel regularisaties om na te gaan of er in hun archief bijlagen en identiteitsstukken terug te vinden waren. Na deze contactname met de stad Antwerpen luidde de conclusie van de verwerende partij: “Ook in hun archief geen bijlagen en geen ID.” De stukken die verzoeker toevoegt aan zijn

verzoekschrift bevinden zich niet in het administratief dossier. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben of niet gemotiveerd te hebben aangaande stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Het kwam verzoeker zelf toe om zorgvuldig te zijn en bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging de ondersteunende stukken te voegen. De Raad merkt te dezen nog op dat de versie van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging die gevoegd wordt bij het verzoekschrift verschilt van de versie die zich bevindt in het administratief dossier. Waar de naam van verzoekers raadsman figureert op pagina 3 van de aanvraag om verblijfsmachtiging die zich bevindt in het administratief dossier, figureert hij op pagina 4 van de aanvraag om verblijfsmachtiging die gevoegd wordt bij het verzoekschrift, boven het kopje "bijlagen" waarin de stukken opgesomd worden, waaronder de identiteitskaart van verzoeker. Concluderend dient de Raad te stellen dat verzoeker niet dienstig kan betogen "Dat de stelling dat de aanvraag niet vergezeld ging van (...) een kopie van een nationale identiteitskaart, niet strookt met de realiteit zoals duidelijk blijkt uit de aanvraag, de inventaris van bijlagen en de bijlagen zelf aangezien bijlage 1 van de aanvraag immers uitdrukkelijk betreft: 1. identiteitskaart op naam van dhr. E.Y.H." en evenmin dat de verwerende partij "door de bijlagen bij de aanvraag niet nader te bekijken, niet gehandeld heeft zoals het een zorgvuldige overheid betaamt."

2.6. Verzoeker kan niet dienstig voor het eerst in zijn verzoekschrift een motivering verstrekken waarom hij niet in de mogelijkheid is om andere identiteitspapieren dan de nationale identiteitspapieren voor te leggen. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om dit element te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij.

2.7. Waar verzoeker een paspoort toevoegt aan zijn verzoekschrift, herhaalt de Raad dat verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben of niet gemotiveerd te hebben aangaande stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 E.V.R.M. en opnieuw "van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Terwijl bij de aanvraag werd uiteengezet hoe het gezinsleven van verzoekende partij in gevaar zou komen bij een weigering tot machtiging en dat op deze problematiek niet werd geantwoord door de DVZ;

Dat art. 8 EVRM het recht op eerbiediging van prive-, familie- en gezinsleven als volgt waarborgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn prive leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de notie familieleven in art. 8 op een ruime wijze wordt geïnterpreteerd met als criteria dat er een band van bloed- of aanverwantschap moet bestaan en dat deze familiale band voldoende hecht moet zijn (P. De Hert, "Artikel 8 - Recht op privacy" in J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds.), Handboek EVRM - Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, volume 1, Antwerpen, Intersentia, 2004, 743);

Dat, zoals uiteengezet in de aanvraag, dit mensenrecht in casu in gevaar is aangezien de hele familie van verzoekende partij (...) legaal in België (hoofdzakelijk in Antwerpen) verblijft;

Dat onder meer de zus, oom, neven en nichten van verzoekende partij in België woont en dat verzoekende partij samenwoont met zijn oom (M.L.) in Antwerpen (...), zodat het duidelijk moge zijn dat er een hechte familiale band bestaat;

Dat overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beslissing van de DVZ waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, de gegevens dient te vermelden die de weigeringsgrond schragen (RVV nr. 24.054, 27 februari 2009, Rev.drétr., 2009, afl. 153, 157, noot C. Apers, RVV nr. 26.294, 24 april 2009, J.drjeun. 2009, afl. 285, 33, RVV nr. 15.247, 28 augustus 2008, <http://www.cce-rvv.be/>);

Dat ondanks de bezorgdheden over de schending van art. 8 EVRM, de DVZ heeft nagelaten hier ook maar een passend antwoord op te geven en dat bijgevolg de materiële en formele motiveringsplicht werd geschonden.

Dat ook het tweede middel gegrond is."

2.9. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiele motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiele motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiele motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiele motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen(...)

Deze motivering volstaat op dat de gemachtigde mocht oordelen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis onontvankelijk is.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht"

(RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de nietinmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op prive- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 E.V.R.M. betrokkene, die geen kandidaat vluchteling is, niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven (R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.), en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met het art. 8 E.V.R.M. (R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat betrokkene definitief van zijn familie zal worden gescheiden, doch dat hij enkel tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in zijn land van herkomst in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 E.V.R.M., en dat verzoekers tweede middel deel onontvankelijk, deels ongegrond is."

2.10. In zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker het volgende aanhaalde onder het kopje "gegrondheid": *"(...) Verzoeker heeft gedurende heel zijn verblijf in België duurzame contacten gelegd en een heel sociaal netwerk uitgebouwd, dit voornamelijk door zijn deelname aan allerhande activiteiten van sociale aard. Verzoeker verwijst terzake naar artikel 8 E.V.R.M., wat een recht op privé-leven beschermt. Dit houdt meer bepaald het recht in op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen ook zakelijk van aard zijn.(...) Verzoeker woont met zijn gezin actueel op een appartement (...). Bovendien is het onmogelijk voor verzoeker om een behoorlijk gezinsleven uit te bouwen in Marokko,*

des te meer aangezien er geen familiebanden meer zijn in Marokko. Verzoeker heeft niet enkel gezinsbanden met België, ook zijn familie hebben allen een verblijfsrecht in België bekomen. Het is dan ook onmogelijk om in Marokko een waardig en effectief gezinsleven te leiden. (...)"

2.11. Blijkens zijn betoog verwacht verzoeker een motivering in de eerste bestreden beslissing aangaande het gestelde in punt 2.10, maar verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat dit de gegrondheid van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging betreft, terwijl de eerste bestreden beslissing ertoe strekt zijn aanvraag onontvankelijk te verklaren. Een plicht voor de verwerende partij om in een beslissing betreffende de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging te motiveren in het licht van elementen die in het kader van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging werden aangevoerd, kan noch afgeleid worden uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen noch uit artikel 8 EVRM. Dezelfde vaststelling geldt voor de tweede bestreden beslissing die getroffen werd op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker toont noch in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging noch in zijn verzoekschrift in concreto aan dat hij een gezinsleven leidt in België dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats nochtans haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

2.13. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, zoals neergelegd in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

2.14. Voor zover dient aangenomen te worden dat verzoeker wel degelijk familieleden in België heeft, is het zo dat de bestreden beslissingen er niet toe strekken verzoeker voorgoed van hen te scheiden. Niets belet verzoeker om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit zijn land van herkomst om hen opnieuw te vervoegen, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA